

РЕШЕНИЕ

№ 1327

гр. Пловдив, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20225300501617 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е Решение №1260 от 13.04.2022г. на ПРС, осми гр.с., постановено по гр.д.№17181/2020г., с което са отхвърлени предявените от „Грийн Лайф“ ЕООД, ЕИК 160104524, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 91, ет.3, офис 14, представлявано от Управителя М. М. Г., със съдебен адрес: ***, чрез процесуалния представител адв. С. М., против Г. П. Т., ЕГН *****, от ***, със съдебен адрес: ***, адв. Б. П., обективно съединени иски с правно осн. чл.45 от ЗЗД във връзка с чл.203, ал.2 от КТ, и частичен иск с правно основание чл.59 от ЗЗД, и иск с правно основание чл.86 от ЗЗД – за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 2 451 лева, представляваща обезщетение за имуществените вреди, причинени на ищеца от ответника не при или по повод изпълнението на трудовите му задължения във връзка с ползването от ответника на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането – 01.08.2017 г., както и сумата 21 600 лева – част от обща претенция в размер на 59 802, 60 лева, с която сума ответникът се е обогатил за сметка на ищеца

поради ползване на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № *** през периода 09.03.2016 г. – 01.08.2017 г. без основание, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба, като неоснователни и недоказани. С постановеният съдебен акт в полза на Г. П. Т. са присъдени направените разноски за производството по делото в размер на 1500лв.

Жалбоподателят „Грийн Лайф“ ЕООД, ЕИК 160104524, чрез процесуалния си представител адв.С. М. обжалва решението на първоинстанционния съд, като незаконосъобразно и неправилно, постановено при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, както и при неправилно анализиране на събраните по делото доказателствата, по съображения подробно изложени в жалбата. Иска се отмяна на първоинстанционния акт, като вместо това въззивният съд уважи предявените искове като доказани по основание и размер. Претендират се разноски, съгласно представения списък с направени такива.

Въззиваемият Г. П. Т., ЕГН *****, чрез процесуалния си представител адв. Б. П. оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна, моли да се потвърди първоинстанционния акт като правилен и законосъобразен. Претендира разноски съгласно представения списък.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени искове с правно основание чл.45 ЗЗД във вр. с чл.203 ал.2 КТ и чл. 59, и чл. 86 от ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ответникът е работил в ищцовото дружество по трудово правоотношение за периода 08.09.2014г. до 04.10.2017г., считано от която дата трудовото му правоотношение е било прекратено на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ. В периода от 09.03.2016г. до 03.10.2017г. ответникът е ползвал неплатен отпуск. Във връзка с изпълнение на трудовите си задължения ответникът е получил за служебно ползване от

ищцовото дружество собствения му лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***. Твърди се, че след излизането на ответника в неплатен отпуск в началото на м. март 2016г., последният не е върнал на ищеца предоставения му за служебно ползване лек автомобил. Въпреки многократно отправените от управителя на дружеството покани да ответника за връщане на процесния автомобил, Т. е отказвал да стори това, като заявил, че ще задържи процесното МПС, поради наличието на неизплатени трудови възнаграждения по сключения между тях трудов договор. Твърди се, че на 01.08.2017г. с управителя на ищцовото дружество, се е свързало лице от автосервиз „****“ находящ се в гр.Пловдив, който го уведомил, че процесното МПС се намира в сервиза и че Г. Т. е заявил с поръчка №150/01.08.2017г. да бъде извършен ремонт. От сервиза обаче е отказан ремонт, доколкото цената по предходен ремонт на същия автомобил от 15.11.2016г. с поръчка №121/15.11.2016г. отново по искане на Г. Т., не е заплатена на автосервиза.

От съда се иска да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищцовото дружество сумата 2 451 лева, представляваща обезщетение за имуществените вреди, причинени на ищеца от ответника не при или по повод изпълнението на трудовите му задължения във връзка с ползването от ответника на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането – 01.08.2017 г., както и сумата 21 600 лева – част от обща претенция в размер на 59 802, 60 лева, с която сума ответникът се е обогатил за сметка на ищеца поради ползване на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № *** през периода 09.03.2016 г. – 01.08.2017 г. без основание, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба.

Ответникът Г. П. Т. оспорва исковете. Признава, че е работил в ищцовото дружество по трудово правоотношение за периода 08.09.2014г. до 04.10.2017г.; че в процесния период е бил в неплатен отпуск, както и че въз основа на постъпило от негова страна заявление от 03.10.2017г. е прекратено трудовото му правоотношение с ищцовото дружество, считано от 04.10.2017г. на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ – забава за изплащане на трудовото възнаграждение от работодателя. Давайки обяснения по реда на чл.176 ГПК, ответникът е признал, че за целият период от 09.03.2016г. до 01.08.2017г. е ползвал лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***,

но твърди, че управителят на дружеството М. Г. му го е предоставил на приятелски начала. Оспорва да е бил поканен от управителя или от друг служител на дружеството да върне автомобила. Признава обстоятелството, че през м.август 2017г. е скъсал пистов ремък на автомобила, по който повод го е оставил в сервиз „***“, находящ св гр.Пловдив. Твърди, че освен ремъка, по автомобила е нямало други щети. Няма информация дали е отстранена повредата, от кого и на каква стойност е ремонта. Твърди, че по делото няма данни претендираните от ищеца щети да се дължат на виновно поведение на ответника. Твърди, че след август 2017г. не е ползвал автомобила,

Първоинстанционният съд е отхвърлил предявените иски, като е приел, че доколкото през периода 09.03.2016 г. – 01.08.2017 г. ответникът е работил по трудово правоотношение при ищеца и независимо, че е ползвал неплатен отпуск, то Т. е ползвал автомобила на ищеца не без правно основание. Приел е, че процесния автомобил е предоставен за ползване на ответника със съгласието на самия управител, поради което не би могло да се приеме, че Г. Т. не се е обогатил за сметка на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото във въззивната жалба.

При извършена проверка в рамките на своите правомощия настоящият съдебен състав счита, че постановеното решение е валидно и допустимо. Пловдивски окръжен съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, не споделя направените от първоинстанционният съд правни изводи. Пред настоящата инстанция не са събрани нови доказателства, поради което съдът постановява акта си на базата на събраните такива пред първата инстанция, като след преценката им, намира жалбата за основателна по следните съображения:

Спорът пред настоящата инстанция се свежда до това, налице ли е вреда, в какво се изразява същата и съответно налице ли е причинна връзка между поведението на ответника и претърпяната вреда.

Преки и непосредствени вреди от деянието са тези вреди, които се

намират в причинна връзка с деянието. Деянието трябва да е това условие, което с вътрешна необходимост предизвиква настъпването на отрицателната последица в сферата на увреденото лице. То трябва да бъде *condition sine qua non* за вредата, т. е. условие, без което вредата не би настъпила. И обратно, ако вредата би настъпила в сферата на едно лице и ако деянието не беше осъществено, липсва причинна връзка между тях. Във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното, като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина.

В конкретният случай, няма спор между страните относно следните факти: Ответникът е работил в ищцовото дружество по трудово правоотношение за периода 08.09.2014г. до 04.10.2017г., считано от която дата трудовото му правоотношение е било прекратено на основание чл.327 ал.1 т.2 КТ. В периода 09.03.2016г. до 03.10.2017г. ответникът е ползвал неплатен отпуск, като за целият период 09.03.2016г. до 01.08.2017г. Т. е ползвал процесния лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***, собственост на ищцовото дружество. През м.август 2017г. през времето, през което автомобила се е ползвал от ответника, се е скъсал пистов ремък, по който повод Т. е оставил МПС –то в сервиз „****“, находящ се гр.Пловдив, за което е заведена поръчка №150/01.08.2017г. за извършване на ремонт. Стойността по ремонта на автомобила не е заплатена от ответника.

Съгласно събраните по делото гласни доказателства на свидетелката К. А. Н. /*** в ищцовото дружество, в периода 2012г. до 2017г./, същата в периода от началото на 2016г. до 2017г., е била пряк свидетел на многократните обаждания на управителя на ищцовото дружество – г-н Г. до ответника Т., с молба предоставеният на Т. автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № *** да бъде върнат на дружеството. Разговорите са провеждани от офиса на дружеството и са били повече от пет. Свидетелката сочи, че автомобилът е фирмен и е закупен за служебни цели./ стр.216 гръб – от гр.д.№17181/2020г. на ПРС/

Установява се от заключението на вещото лице инж.М. и вещото лице инж. С. по допуснатите съдебно автотехническа експертизи, чиито заключения съдът кредитира като компетентно изготвени, подробни и

обективни, че в процесния период 09.03.2016г. до 01.08.2017г. е констатиран пробегът на процесния автомобил около 27 051.80км, а стойността на извършените ремонтни дейности съгласно представените документи възлиза на сумата от 1 980.14лв без ДДС и 2376.17лв с ДДС. Според вещото лице С. в изследваният период, с оглед пробега на автомобила, е било необходимо извършване на малко и /или голямо обслужване.

При съвкупна преценка на събраните доказателства, настоящият съдебен състав приема, че е налице противоправно поведение от страна на ответника, доколкото същият в периода от 09.03.2016г. до 01.08.2017г. е ползвал процесния автомобил без да е налице основание за това. Действително ответникът е бил в трудовоправни отношение с ищцовото дружество, но в процесния период, поради ползван неплатен отпуск, Т. не е изпълнявал трудовите си задължения и не е имал правно основание да задължи автомобила собственост на ищцовото дружество. В процесния период МПС-то е изминало пробег от 27 051.80км като са настъпили вреди, изразяващи се в установени по автомобила щети, за чието отстраняване ищцовото дружество е заплатило сумата от 2376.17лв с ДДС. Настоящият съдебен състав приема, че е налице и причинна връзка между противоправното поведение на ответника и причинените на автомобила вреди, доколкото Т. ползвайки чужда вещ, не е положил дължимата грижа за нея и в резултат на неправилна употреба на тази вещ, са настъпили имуществени вреди за ищцовото дружество, изразяващи се в причинени на автомобила щети. В тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина. По делото не се установи при условията на пълно и главно доказване липсата на вина от страна на ответника, поради което предявеният иск се явява основателен и доказан до размера посочен от съдебно автотехническата експертиза, а именно до размер от 2376.17лв с ДДС и като такъв следва да бъде уважен. Претенцията за разликата над 2 376.17лв до пълния предявен размер от 2 451лв следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По основателността на иска по чл.59 ЗЗД:

Съгласно трайната практика на ВКС, лицето което дължи без правно основание чужда вещ, по силата на чл.59 ал.1 ЗЗД, дължи на собственика

обезщетение за ползите, от които го е лишил, като ирелевантно за пораждаване на извъндоговорното му задължение е обстоятелството дали вещта реално е била ползвана и получени ли са от това приходи. В този смисъл, ирелевантни са спора се явяват депозираните показания на свидетелката В. Х. Т. /*съпруга на ответника*/, сочеща, че съпругът и е управлявал автомобил БМВ собственост на ищеца през процесния период, автомобилът е домувал в техния гараж и паркомясто, но не знае дали съпругът и го е ползвал за извършване на работа. Съгласно Решение №204/05.09.2013г. постановено по т.д.№1158/2010г. на ВКС, Търговска колегия, второ отделение, правото на собственика да получи обезщетение за ползите, от които е бил лишен, не може да бъде поставено в зависимост от волята на това лице дали да реализира или не доходи от държаната без основание чужда вещ. Същественото за основателността на иска е, че вещта на ищеца се е намирала в държане на ответника, без той да има основание затова.

В конкретният случай безспорно се установява, че собственикът на вещта е бил лишен да я ползва за периода от 09.03.2016 г. – 01.08.2017г., поради което и доколкото се установи, че вещта е била собствена на ищцовото дружество и закупена за служебни цели, то за последният е налице обедняване. От друга страна – се установи, че ответникът без правно основание е държал една чужда вещ, която е ползвал или е могъл да ползва в зависимост единствено и само от волята си. Правомощието за ползване е част от съдържанието на вещното право на собственост. Когато собственикът е лишен от това правомощие от друго, настъпва неоснователно разместване на блага в двата патримониума, поради което държачия вещта без правно основание дължи обезщетение за ползите, от които е лишил собственика, без оглед на факта извличал ли е реално изгода от движимата вещ. При предявена претенция за заплащане на обезщетение за лишаване от ползване на собственика на вещта, се присъжда такава сума, каквато той би получил от ползващото без основание тази вещ лице, ако помежду им беше сключен договор за отдаването и под наем, рес. собственикът би могъл да получи, ако беше отдал вещта под наем на трето лице. В конкретният случай, се установява от заключението на допуснатата Съдебна автотехническа експертиза на вещното лице инж.С., с цел обективност разработвайки различни възможни варианти на база натрупан опит, познания и извършени запитвания, че коефициента който най- обективно отговаря на пазарната

действителност в региона, представляващ наемане на автомобил със сходни на изследваните характеристики, е с коефициент на заетост - 40%. /л.265-266 от делото на ПРС/. При този вариант, вещото лице инж.В.С. посочва, че най – вероятният наем на автомобил, който би могъл да се получи в изследвания период от 09.03.2016г. до 01.08.2017г., определен на база средна пазарната стойност на месечния наем при коефициент на заетост 40% е в размер на 13 966.38лв. Съдът кредитира заключението на в.л. инж.В.С. пред заключението на вещото лице инж.М., доколкото заключението на вещото лице инж.В. С. е по-пълно, по-обосновано и по –мотивирано, предлагайки разработени различни варианти с коефициент на заетост, както на база средно пазарна стойност на месечен наем, така и на база средно пазарна стойност на дневен наем.

Ето защо преценяйки в съвкупност всички събрани по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че сумата от 13 966.38лв, представляваща средна пазарната стойност на месечния наем на процесния автомобил при коефициент на заетост 40%, собственикът безусловно би получил, а ползващото лице безусловно дължи и в този смисъл е налице обогатяване на ползващото лице за сметка на обедняването на нейния собственик.

Мотивиран от гореизложеното предявеният иск по чл.59 ЗЗД се явява основателен и доказан до размер на 13 966.38лв, като за разликата над тази сума до сумата от 21 600 лева – част от обща претенция в размер на 59 802, 60 лева, претенцията следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Като е достигнал до различни от горните правни изводи, първоинстанционният съд е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен по предявения иск с правно осн. чл.45 от ЗЗД във връзка с чл.203, ал.2 от КТ до размер от 2376.17лв с ДДС от общо предявление от 2 451лв и по предявения иск с правно основание чл.59 от ЗЗД до размер от 13 966.38лв, от общо предявената сума от 21 600 лева, представляваща частичен иск от обща претенция в размер на 59 802, 60 лева, като вместо това претенциите уважени в посочените размери. В останалата част, решението като правилно следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателят се дължат направени пред двете инстанции, съобразно уважената част от исковете, а именно:

адвокатски хонорар пред въззивната инстанция в размер на 1550лв и държавна такса в размер на 360.76лв, а пред първата инстанция в размер на 1550лв, адвокатски хонорар и сумата от 879.30лв , представляваща разноски – държавна такса и платен депозит за вещо лице или общо пред двете инстанции сумата от 4340.06лв.

По съразмерност предвид отхвърлената част от исковете, на въззиваемият се дължат разноски пред първата инстанция в размер на 375лв, представляваща адвокатски хонорар и 375лв, пред въззивната инстанция, представляващи адвокатски хонорар или общо пред двете инстанции сумата от 750лв.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1260 от 13.04.2022г. на ПРС, осми гр.с., постановено по гр.д.№17181/2020г., **в частта** с което са отхвърлени предявените от „Грийн Лайф“ ЕООД, ЕИК 160104524 против Г. П. Т., ЕГН ***** обективно съединени искове с правно осн. чл.45 от ЗЗД във връзка с чл.203, ал.2 от КТ, и частичен иск с правно основание чл.59 от ЗЗД, и иск с правно основание чл.86 от ЗЗД – за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **2376.17лв/** две хиляди триста седемдесет и шест лева, и седемнадесет стотинки/ от общо претендираната от 2451лв, представляваща обезщетение за имуществените вреди, причинени на ищеца от ответника не при или по повод изпълнението на трудовите му задължения във връзка с ползването от ответника на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането – 01.08.2017 г., както и за сумата от **13 966.38лв/** тринадесет хиляди, деветстотин шестдесет и шест лева, и тридесет и осем стотинки/ от общо претендираната 21 600лв, представляваща частичен иск от обща претенция в размер на 59 802, 60 лева, с която сума ответникът се е обогатил за сметка на ищеца поради ползване на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № *** през периода 09.03.2016 г. – 01.08.2017 г. без основание, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исквата молба, ведно с присъдените в полза на Г. П. Т.

разноски за производството пред първата инстанция в размер на 1500лв, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Г. П. Т., ЕГН *****, от ***, със съдебен адрес: ***, адв. Б. П. да заплати на Грийн Лайф“ ЕООД, ЕИК 160104524, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 91, ет.3, офис 14, представлявано от Управителя М. М. Г., със съдебен адрес: ***, чрез процесуалния представител адв. С. М. сумата сумата от **2376.17лв** /две хиляди триста седемдесет и шест лева, и седемнадесет стотинки/, представляваща обезщетение за имуществените вреди, причинени на ищеца от ответника не при или по повод изпълнението на трудовите му задължения във връзка с ползването от ответника на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № ***, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането – 01.08.2017 г. до окончателното и изплащане, както за сумата от **13 966.38лв/** *тринадесет хиляди, деветстотин шестдесет и шест лева, и тридесет и осем стотинки/*, представляваща частичен иск от обща претенция в размер на 59 802, 60 лева, с която сума ответникът се е обогатил за сметка на ищеца поради ползване на собствения на ищеца лек автомобил марка БМВ, модел ***, с рег. № *** през периода 09.03.2016 г. – 01.08.2017 г. без основание, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба - **22.12.2020г.** до окончателното изплащане на сумата, както и направени в производството пред първата и въззивната инстанция разноски и адвокатски хонорар общо в размер на **4 340.06лв/** *четири хиляди триста и четиридесет лева, и шест стотинки/*.

ОСЪЖДА Грийн Лайф“ ЕООД, ЕИК 160104524, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 91, ет.3, офис 14, представлявано от Управителя М. М. Г., да заплати на Г. П. Т., ЕГН *****, от *** по съразмерност направени пред двете инстанции разноски общо в размер на 750.00лв /седемстотин и петдесет лева/, представляващи адвокатски хонорар.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1260 от 13.04.2022г. на ПРС, осми гр.с.,

постановено по гр.д.№17181/2020г, в останалата обжалвана част..

Решението, в частта касаещо претенцията на чл.59 ЗЗД, подлежи на обжалване пред ВКС, с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____